

Sygn. akt II USK 132/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania M. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 września 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt III AUa 332/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 listopada 2021 r., III AUa 332/20, oddalił apelację odwołującego się M. C. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 9 grudnia 2019 r., VII U 1808/18, zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 17 września 2018 r. i przyznającemu odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2018 r. do 31 stycznia 2021 r.

Powyższy wyrok odwołujący się zaskarżył w całości skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona, ponieważ: 1/ ubezpieczonemu nie została przyznana renta z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, tj. renta z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego, w sytuacji w której jego niezdolność do pracy została spowodowana zdarzeniem

będącym wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej, mającym miejsce w dniu 25 lutego 2005 r. i powstała w okresie krótszym niż 18 miesięcy od czasu ustania okresów składkowych uprawniających do renty, w czasie których ubezpieczony odbywał czynną służbę wojskową (3.03.2003 - 20.02.2004) i był bezrobotnym z prawem do zasiłku (24.02.2004 - 16.02.2005) oraz ubezpieczony w odwołaniu od decyzji organu rentowego wskazał, że jego niezdolność do pracy wynika z wypadku przy pracy oraz ubezpieczony w odwołaniu od decyzji organu rentowego nie wskazał, że domaga się renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia; 2/ zaniechano orzeczenia o tym, że organ rentowy ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sytuacji, gdy organowi rentowemu - można przypisać odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i w konsekwencji obciąża go obowiązek zapłaty ubezpieczonemu także odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie renty.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania bez wniosku o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Opierając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance jaką jest oczywista zasadność, należy w motywach tego wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia

2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Dodatkowo w skardze kasacyjnej zabrakło zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, co sprawiało, że miarodajne i wiążące dla Sądu Najwyższego były ustalenia fatyczne oraz ich ocena prawna zawarta w zaskarżonym wyroku. Wynikało z nich, że skarżący 13 września 2005 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do renty, i decyzją z 7 lipca 2009 r. przyznano mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2005 r. (czyli od miesiąca zgłoszenia wniosku) do 31 maja 2010 r. Następnie skarżący występował o przyznanie renty na dalszy okres i zgodnie z jego wnioskami organ rentowy przyznawał mu to prawo aż do 31 lipca 2018 r. Przez cały ten okres otrzymywał on „zwykłą” rentę z tytułu niezdolności do pracy. Z kolejnym wnioskiem o przedłużenie prawa do renty zwrócił się w dniu 22 maja 2018 r., czego konsekwencją jest niniejsze postępowanie. Przedmiotem rozpoznania sprawy było ustalenie czy skarżący spełnił warunki umożliwiające przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, a nie jak wskazano dopiero w apelacji, ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

Zauważyć przy tym należy, że przedmiot sporu w sprawach ubezpieczeniowych determinuje w pierwszej kolejności zakres decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie zakres odwołania od tej decyzji, ponieważ rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych, z jednej strony, zakresem samego odwołania, a z drugiej przez przedmiot decyzji (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499; z 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518; z 6 września 2000 r., OSNAPiUS 2002 nr 5, poz. 121 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601 i z 13 października 2009 r., II UK 234/08, LEX nr 553692; z 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, LEX nr 844747; z 18 lutego 2010 r., 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, LEX nr 604214).

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Wobec niewykazania istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[as]